Nr. 30

25 juli 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

De man van staal

GEVANGEN? HIER? U VERGIST U.
EEN ARABIER DIE HIER IS, WEET ER MEER VAN. IK ZOU HEM GRAAG WAT VRAGEN.

KOMT U BINNEN. IK ZAL HET HUIS DOORZOEKEN EN INTUSSEN ZULLEN DE BEDIENDEN U WAT VERFRISSENDS AANBIEDEN.

DE VRIENDEN WERDEN EEN VERTREK BINNENGELEID. KEN FLUISTERDE TED TOE...
VERTROUW JIJ HEM?
ALS HIJ DE ARABIER HIER BRENGT, IS HIJ BETROUWBAAR. WANT DIE ARABIER MOET HIER ZIJN.

DE LANGE WACHTTIJD WERD BEKORT DOOR STEEDS NIEUWE VERFRISSINGEN. ALI DEED ALSOF HIJ VEEL BELANG STELDE IN ARCHIE.
HET IS EEN WONDERBAARLIJKE UITVINDING. KUNT U ME OOK LATEN ZIEN WAT HIJ ALLEMAAL KAN?
MET PLEZIER!

ARCHIE LIEP METEEN IN DE RICHTING VAN DE BEIDE BEDIENDEN.
DE MAN VAN STAAL ZAL JE HELPEN DAT ZWARE BLAD TE DRAGEN.
ARCHIE

NAUWELIJKS HAD ARCHIE HET BLAD VASTGEPAKT, OF HIJ STRUIKELDE OVER HET TAPIJT, WAARONDER IETS VERBORGEN LAG DAT TED DANIG VERRASTE.
KEN, ZIE JE DAT?

VLUG RAAPTE TED HET OP.
HET IS FRANKS SIGARETTENKOKER. HIER STAAN Z'N LETTERS, KIJK!
ARCHIE
DAN IS HIJ DUS HIER! KOM, ARCHIE, WE GAAN ZELF ZOEKEN TOTDAT WE HEM HEBBEN!

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

OMDAT ER NIEMAND TE ZIEN IS, WANNEER ER EEN TREIN VERONGELUKT. DE DADERS ZIJN NIET OP GELD OF ANDERE BUIT UIT. ZE LATEN ALLEEN DE VEETREINEN ONTSPOREN, DAN HIER DAN DAAR.
WAT DOET DE POLITIE?
DE POLITIE HEEFT GEDAAN WAT ZIJ KAN. AF EN TOE RIJDT DE SHERIFF MET ZIJN MANNEN MEE. MAAR DAN GEBEURT ER NIETS. DE KERELS SCHIJNEN TE WETEN, WANNEER DE POLITIE MEEGAAT.
HET WAS REEDS AVOND, TOEN KANSAS KID TERUGGING NAAR ZIJN KAMP BUITEN DE STAD.
TOT MORGEN. IK LAAT HET ER MET DIE AANSLAGEN OP DE SPOORLIJN NIET BIJ ZITTEN...
HOWARD FAST KEEK DE COWBOY EVEN NA. TOEN HIJ ZICH OMKEERDE OM HET STATION WEER BINNEN TE GAAN, ZAG HIJ NIET DAT TWEE DREIGENDE FIGUREN OP HEM TOESLOPEN.
HELP!...
LAFAARDS! MET Z'N TWEEËN IN...
LAAT HEM Z'N MOND HOUDEN!
DE LAFFE KERELS DIE DE STATIONSCHEF IN HET DONKER ONVERHOEDS HADDEN AANGEVALLEN, WAREN ECHTER TE ONGEDULDIG GEWEEST. DE STRAAT SCHEEN GEHEEL VERLATEN TE ZIJN, MAAR DE AANVALLERS HADDEN NIET GEWACHT TOTDAT KANSAS KID VERDWENEN WAS. DE COWBOY HOORDE DE KREET OM HULP VAN HOWARD FAST; HIJ WENDDE DADELIJK ZIJN PAARD.
PAS OP! WEG!...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

ZO! DE GRENDEL EROP...
PAS OP, BRABO. DE SOLDATEN STAAN ACHTER JE!

DE HEKKEN MOETEN GESLOTEN BLIJVEN! DE WITTE HENGSTEN MOGEN NIET VERKOCHT WORDEN!

SENATOR TIBERO EN DE VERRADERLIJKE WULVA HOORDEN HET TUMULT OP DE BINNENPLAATS.
WAT IS DAT VOOR EEN GESCHREEUW EN RUMOER, WULVA? GA ONMIDDELLIJK KIJKEN...
IK ZAL ER EEN EIND AAN MAKEN, SENATOR!

WULVA SNELDE NAAR HET BALKON EN KEEK NEER OP DE BINNENPLAATS.
BRABO EN ELDA PROBEREN UW SOLDATEN TE VERHINDEREN DE WITTE HENGSTEN NAAR DE VERKOPING TE BRENGEN!

DIE TWEE ZIJN GEBOREN ONRUSTZAAIERS. ZIJ WAGEN HET ZELFS UW SOLDATEN AAN TE VALLEN!

INTUSSEN VOCHTEN BRABO EN ELDA MET HUN RUG TEGEN HET HEK TEGEN DE OVERMACHT.
KIJKT U ZELF MAAR, SENATOR! ZIJ VALLEN UW SOLDATEN AAN!
HET IS ONGEHOORD!

WOEDEND WENDDE DE SENATOR ZICH TOT DE VERRADERLIJKE STALMEESTER.
IK REKEN EROP, DAT JE DE OPROERKRAAIERS EEN LESJE ZULT GEVEN! LAAT ZE BOETEN VOOR HUN BRUTALITEIT!

GRETIG RENDE WULVA WEG OM HET BEVEL TEN UITVOER TE BRENGEN.
DIE TWEE BRITTEN HEBBEN ME PRACHTIG IN DE KAART GESPEELD! NU KAN IK ZE ACHTER SLOT EN GRENDEL GOOIEN, ZODAT ZE ZICH NIET KUNNEN BEMOEIEN MET MIJN PLANNEN.

De bloedrobijn van Taj Mahal

IX

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk. Tijdens de gevechten weten Frison, Albert en Paw Min, gekleed in tempelpakken, te ontsnappen.*

TIENDE HOOFDSTUK

Pinga Mauk begint uit een ander vaatje te tappen

Het oerwoud had zich achter mijnheer Frison, Albert en Paw Min gesloten: de vluchtelingen waren voorlopig in veiligheid. Hijgend vielen zij neer, nog steeds gekleed in hun zonderlinge plunje.

Bij de grot van Bharata echter werd nog gevochten. Daar heerste de grootste verwarring.

Er woedde een gevecht van man tegen man. Sommige dacoits verloren hun geweren en mijnheer Nigg maakte daar een dankbaar gebruik van! Hij raapte twee geweren op en gaf er een aan zijn vrouw. Toen trok hij haar achter een van de kisten. Ze hadden nog nooit zulke oude geweren in handen gehad: de wapens waren waarschijnlijk een eeuw geleden gemaakt.

„Zware dingen," mopperde Arthur Nigg, terwijl hij de loop op de kist liet rusten. Hij zag, dat de handen van zijn vrouw trilden.

„Kalm aan maar en schiet niet voor je zeker van je schot bent," zei hij. De vechtenden vormden een verwarde groep, zodat men vriend en vijand niet meer uit elkaar kon houden. Het mensenkluwen bewoog van links naar rechts, het strijdtoneel verplaatste zich telkens. Er waren ogenblikken, waarop de ingang van de grot zo goed als vrij was. Nu vluchten, spookte het Eliza door haar hoofd. Zij trok haar man aan de arm, juist toen hij zijn geweer richtte. Opgewonden wees zij op de ingang van de grot. Behalve de tovenares stond er niemand. De heks ging vreselijk te keer. Zij had een masker voor, met lange gele haren, die gemaakt waren van uitgerafelde bamboestelen. Het masker had grote uitpuilende ogen en was rood geverfd. Op het voorhoofd fonkelde een smaragd. In haar hand hield zij een soort vork, waaraan iets hing, dat op een bundeltje dode ratten leek.

„Vluchten. . ." hijgde Eliza.

Haar man aarzelde. Er was iets dat hem weerhield. Pinga Mauk had ook hen willen beschermen. Was het nu wel eerlijk de man — al was hij dan een rover, al had hij hen dan gevangen genomen — aan zijn lot over te laten?

Zijn aarzeling duurde echter niet lang. Wat had hij met die bende dacoits te maken? Die kerels moesten hun eigen boontjes maar doppen. Hij had op dit ogenblik alleen te denken aan de veiligheid van Eliza, van Albert. . .

Albert. . .!

Bij deze gedachte ging er een schok door hem heen. „Waar is Albert?" Hij zei het hardop en Eliza keek verwilderd om zich heen.

„Albert. . ." riep zij.

Zij keek naar de vechtenden, naar de duisternis achter in de grot.

„Albert!" riep zij weer. „De jongen! Waar is hij?"

Arthur Nigg duwde zijn vrouw opzij. Hij zag zijn zoon niet tussen de vechtende dacoits. Paw Min zag hij evenmin. En Frison. . .? Waar was die Fransman gebleven? „Frison!" bulderde hij, maar

zijn stem werd overschreeuwd door de vechtende kerels. . . Een kogel vloog vlak langs zijn hoofd. Hij riep tegen Eliza: „Vooruit, dék je! Ik ga de jongen zoeken!"

Zij hurkte neer achter de kist en wachtte. Arthur Nigg was in de donkere hoek van de grot verdwenen. Het duurde een eeuwigheid voor hij terugkwam. Hij stoof op haar toe en wist onder het voorbijgaan nog een der aanvallers neer te slaan. „De jongens zijn er niet," hijgde hij en drukte de mouw van zijn hemd vaster tegen de arm, waar een straaltje bloed langs liep.

„Ben je gewond?" vroeg zijn vrouw.

„De jongens zijn weg! Frison is weg!..."

„Dat kan niet." Met grote angstogen zag Eliza hem aan. „Dat kan niet!" herhaalde ze nog eens met nadruk. „Dat kán niet. . ."

„Misschien zijn ze . ." Eliza vulde aan: „. . . door de bende gevangen genomen. . . Misschien zijn ze. . ."

Hij trok haar aan haar arm mee en rende weg. Struikelend probeerde zij hem bij te houden. Haar haren hingen voor haar ogen. Een van haar schoenen vloog uit. „Kom mee. . ." Hijgend, buiten adem, naderden zij de uitgang. . . Maar daar stond Dwa Chone in al haar verschrikkelijkheid.

„Ik zál haar," bromde Arthur. Hij wilde haar opzij duwen, maar het leek of het mensje over geweldige krachten beschikte. Ze was misschien niet sterk, maar wel lenig en taai, en toen Arthur haar wilde grijpen om haar opzij te slingeren, trok zij uit de raffia, die zij om haar lendenen droeg, een kleine dolk. Het was een wapen met een spits lemmet. Arthur zag het vlak voor zijn ogen flitsen. Hij was niet op een dergelijke aanval verdacht en kon de stoot nog juist met de linkerarm afweren. De dolk scheurde zijn mouw open en schampte langs het vlees.

Eliza, die de verraderlijke aanval had zien aankomen, trok de oude vrouw omver.

Een seconde bleef Arthur Nigg staan, zich afvragend, wat hij verder moest doen. Als ze opstond, kon ze gevaarlijk worden. Maar hij kon het niet over zich verkrijgen de nu machteloze oude vrouw te doden. Alleen in uiterste noodzaak zou hij. . . Plotseling zagen zij zich door de dacoits van Pinga Mauk ingesloten.

De poging om te ontvluchten was mislukt. Arthur Nigg liet de armen slap langs zijn lichaam zakken. Hij keek naar Eliza, die zich de haren uit de ogen veegde. Hij keek naar Pinga Mauk, die naar hem toe kwam. De man was veranderd. De gemoedelijke uitdrukking in zijn ogen was verdwenen. Zijn mond stond hard. En zijn stem klonk snijdend. Alle soepelheid tegenover zijn gevangenen was verdwenen. . . Hij richtte zich tot de mannen die hem volgden.

„Bind ze en breng hen mee. . ."

Eliza keek hem geschrokken aan. „Waar zijn de jongens?" vroeg ze hees. Pinga Mauk gaf geen antwoord en haalde zijn schouders op. Hij scheen niet van plan zijn gevangenen nog langer met zachtheid te behandelen. Zijn bevel: „Breng hen mee" beloofde niet veel goeds. Ook Chan-Kim en Gopal waren geboeid. De tovenares werd door Pinga Mauk overeind getrokken en een paar seconden boven de afgrond gehouden.

„Zo vergaat het allen," siste hij, „die het wagen tegen Pinga Mauk op te staan. Wat u betreft. . ." dit was voor de gevangenen bedoeld, „de dood spert zijn kaken."

„De jongens. . ." Eliza huilde. De tranen stroomden over haar wangen en zij beefde over haar hele lichaam. „Waar zijn de jongens. . . Het kan mij niet schelen wat er met mij gebeurt. Zeg me, waar zijn de jongens?. . ."

Haar stem werd onverstaanbaar door het gegil van de oude vrouw, die, nadat ze boven de afgrond gezweefd had, nu tamelijk onzacht op de rotsen werd geworpen. Twee mannen drukten haar op de grond, terwijl twee anderen haar aan handen en voeten bonden. Daarna kwamen Arthur Nigg en Eliza aan de beurt. Hun voeten bleven vrij, maar hun

De tovenares werd door twee mannen gedragen en schreeuwde zonder ophouden.

handen werden op hun rug gebonden.

„De jongens. . . Als ik maar wist waar zij. . ." snikte Eliza. Dacoits stieten de beide gevangenen in de rug en dreven hen voort.

De tovenares werd door twee mannen gedragen en schreeuwde zonder ophouden.

Pinga Mauk richtte zich tot Arthur en Eliza en zei: „U valt mij tegen. Ik heb u gespaard. Ik heb u de verzekering gegeven dat u geen leed zou geschieden. Toen kwam ik in gevaar. Ik had mogen verwachten dat u uit dankbaarheid aan mijn zijde gevochten zoudt hebben. In plaats daarvan neemt u beiden de vlucht. Goed, ge hebt gekozen. Het was uw vrije wil. Nu zult u het lot van de andere opstandelingen delen."

„En dat is?" Arthur Nigg probeerde koel en uit de hoogte te doen.

De dacoit gaf geen antwoord, maar het gebaar dat een van zijn mannen maakte, zei meer dan genoeg. Het beloofde niet veel goeds.

Het dorp van de dacoits kwam in zicht. De vrouwen stonden voor de huizen en wachtten op hun mannen. Eliza vermande zich.

„Zeg mij," vroeg ze Pinga Mauk, „wat hebt u met de jongens gedaan? Waar is Frison?"

„U zult ze spoedig terugzien," zei hij.

„Zijn zij in het dorp? Hebt u ze daar opgesloten?"

„Ze zijn gevlucht," vertelde Pinga Mauk, „maar u zult hen spoedig weerzien. In de oerwouden van Birma kan geen blanke leven. Het is er gevaarlijker dan hier. . ."

Even dacht Arthur Nigg dat zijn vrouw zou vallen. Zij wankelde en zwaaide heen en weer alsof zij beschonken was. Toen klemde zij de lippen op elkaar. „Goed," zei ze, en het kwam er bijna sissend uit, „goed. . . we zullen zien. . . We zullen zien. . ."

Het klonk als een dreigement en Pinga Mauk kwam er even van onder de indruk. Met een strak gezicht liep hij langs de vrouwen van het dorp, wier geschreeuw en gejuich plotseling verstomde. Zó hadden zij hun hoofdman nog nooit gezien. Zij voelden dat er iets verschrikkelijks dreigde. . . Oude mannen kwamen uit de huizen en strompelden naar Pinga Mauk om hem te vragen hoe het allemaal gegaan was. Maar Pinga Mauk wilde niets vertellen. Hij wees naar de palen op het plein en gaf een raadselachtig bevel: „Haast u. . . en stookt de vuren. . .!"

ELFDE HOOFDSTUK

Het teken van Pazoezoe

Met de duisternis drong een vreemde, groenachtige mist het oerwoud binnen. Langzaam trokken de drie vluchtelingen verder; hier en daar was de plantengroei zó dicht, dat zij over de mo rassige bodem verder moesten kruipen.

„We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn," had mijnheer Frison gezegd. „Ze zullen nu al wel naar ons zoeken."

Paw Min draaide zich plotseling om en riep: „Pas op voor slangen!" Hij had de dieren nog niet gezien, maar wilde ervoor waarschuwen. „Koning cobra" is de schrik van het Birmaanse oerwoud. Voetje voor voetje gingen ze verder en trokken loerend en spiedend in een wijde boog om het dorp van de dacoits heen. Frison wilde in ieder geval zó dicht in de buurt blijven, dat hij poolshoogte zou kunnen nemen, hoe de beide Niggs het maakten. Albert had nu al lange tijd geen woord gezegd. Hij zag er erg vermoeid en bleek uit en scheen nauwelijks meer in staat het Chinese brandweerpak mee te sjouwen. Mijnheer Frison wilde, dat zij hun vreemdsoortige plunje zouden bewaren. „Je weet nooit waar je ze nog voor kunt gebruiken," zei hij. Albert voelde zich niet ziek of vermoeid. Hij was enkel versuft. Het leek alsof hij niet langer meer in de werkelijkheid leefde. Alles scheen een droom. Eerst dat vliegtuigongeluk. Daarna die gevangenschap in de grot. De ontmoetingen met Pinga Mauk en Kawaguchi. . . Het waren allemaal droombeelden voor hem geworden. Ook het gevecht in de grot leek onwerkelijk, nu alles voorbij was. In de buurt van de grot klonk geen geluid meer. Alleen het bruisen van het onstuimige water, dat door de bedding van de bergbeek joeg, was hoorbaar.

Met het invallen der duisternis kwamen er andere geluiden opzetten — de geheimzinnige geluiden van het oerwoud. Miljoenen krekels lieten hun gesjirp horen en dat geluid werd nog bijna overstemd door het kwaken van brulkikvorsen. Van tijd tot tijd hoorden ze het „tokké-tokké" van een hagedis. Toen het nog donkerder werd, was het of er tussen het dichte geboomte vuurwerk werd ontstoken: het waren glimwormen die licht uitstraalden. Het was prachtig, geheimzinnig en griezelig tegelijk. . .

Plotseling stonden de drie vluchtelingen op een open plek. Het was volle maan en de plek werd helder verlicht; zó helder, dat het wel volle dag leek. Toen zij naar elkaar keken, werden ze door een beklemming bevangen.

Opeens werd Albert de gedachte aan zijn ouders te machtig. Hij kreeg het op zijn zenuwen, liet zich op de grond vallen en begon schaterend te lachen. De eerste gedachte van mijnheer Frison was: de jongen is gek geworden. Vlug knielde hij naast hem neer, schudde hem door elkaar en beval hem stil te zijn. Even zweeg Albert, maar plotseling werd hij door een tweede lachbui bevangen. De jongen was volkomen overstuur. Mijnheer Frison zag geen ander redmiddel meer dan Albert een stevige draai om zijn oren te geven, een hardhandig, maar doeltreffend middel om overspannen mensen weer tot zichzelf te brengen. „We kunnen zulke streken nu niet gebruiken," zei hij hees. „Het gaat nu om ons leven. . ."

Even zweeg hij. Toen zei hij zacht: „Je moet begrijpen, dat we, als we de moed laten zakken, onherroepelijk verloren zijn. We zijn aan alle kanten door gevaren omringd. In de eerste plaats door de dacoits, in de tweede plaats door wilde beesten en slangen. . . en misschien zijn die nog het ergste niet. Misschien hebben we van de insekten nog meer te vrezen. Hoor je dat gezoem? Dat zijn muggen; mugjes, zó klein dat we ze nauwelijks zien. . .

Voetje voor voetje gingen ze verder . . .

Weet je wat malaria betekent?"

Albert schudde zijn hoofd. „Malaria," zei mijnheer Frison, „is de plaag van dit land. . . We kunnen hier ook van honger of van dorst omkomen. Al die gevaren zullen we onder ogen moeten zien. Dat kunnen we alleen als we de moed erin houden. Wie dat niet doet is in de wildernis bij voorbaat verloren."

„Laat mij naar het dorp gaan. . ." zei Paw Min plotseling. Hij had aangevoeld dat mijnheer Frison van plan was het dorp van de dacoits te besluipen om poolshoogte te nemen. Daarvoor zou hij de beide jongens echter alleen in de jungle achter moeten laten. Frison moest toegeven dat het plan van Paw Min niet kwaad was. De jongen bezat al de eigenschappen, die men van een kind, in de wildernis geboren, mocht verwachten. Hij was lenig en sluw als een kat. Als er iemand was, die het dorp kon besluipen, dan was hij het. Nog even bedacht Frison zich. Was het wel verantwoord een jongen van een jaar of veertien, vijftien er alleen op uit te sturen, om hem alle gevaren alleen te laten trotseren?

Paw Min wist hem echter te overtuigen. „Ik ben niet bang," zei hij, „werkelijk niet. Ik ben niet bang voor de nacht en ik geloof niet aan de geesten van het bos. Mijn vader geloofde er ook niet in en hij heeft mij geleerd nooit bang te zijn."

„En de dieren?"

„Ik ben niet bang," hield Paw Min koppig vol en mijnheer Frison gaf hem toestemming om te gaan.

Opeens was in de jongen de zoon van de wildernis ontwaakt. Snel wierp hij de Europese kleren uit, die hij droeg, en hield alleen een korte linnen broek aan. Daarna trok hij een gekleurde doek uit een van zijn zakken en knoopte die met bewonderenswaardige handigheid om zijn hoofd. Hij was niet bang: dat zag je aan zijn gezicht. De maan bescheen zijn stevige witte tanden. Zijn glimlach veranderde in een grijns. „Jammer dat ik geen wapens heb," zei hij, „anders zou ik ze een lesje geven! Maar ik hèb wapens als ik terugkom! Reken daar maar op!"

Verbaasd keek mijnheer Frison hem aan. „Je bent toch niet van plan gekke streken uit te halen, Paw Min?"

„Laat dat maar aan mij over," Paw Min scheen opeens een ander te zijn. In zijn Europees pakje was hij nog een echte jongen geweest; nu hij daar zo stond, leek hij plotseling volwassen geworden en in zekere zin wás dat het geval. Een jongen van veertien, vijftien jaar is bij de Birmanen al zo goed als volwassen.

„Als je maar geen gevaarlijke dingen doet, Paw Min. . ." Dat was de stem van Albert. Hij zou zich geen raad weten, als hij Paw Min nu ook nog verloor.

Paw Min luisterde niet meer. Zijn bruine gestalte was geruisloos in het duister verdwenen en als echte zoon van het oerwoud liet hij geen sporen of geluiden na.

En hij herkende ook de gestalte, die onder aan de trap voor hem stond.

Toen hij Frison en Albert had verlaten, liep hij in de richting van de bergstroom: het klateren van het water zou het geschreeuw van opfladderende vogels overstemmen. Als iets hem verraden kon, dan was het de kreet van een opgeschrikte vogel. Met de lenigheid van een aap slingerde hij zich van liaan tot liaan over onbegaanbare plaatsen. Hij bleef uit de buurt van het pad dat naar de grot voerde. In plaats daarvan klom hij langs de rotsen omhoog. Als hij zich niet vergiste, moest hij zo binnen een kwartier de grot genaderd zijn. Hij hoopte dat mijnheer en mevrouw Nigg daar nog wel gevangen zouden zitten.

Met veel moeite wist hij tot boven de grot van Bharata te komen. Vlak boven de ingang bleef hij een poosje onbeweeglijk staan. Het bergpad werd door de maan helder beschenen en er was geen schildwacht te zien. Paw Min vertrouwde het zaakje niet. Zouden ze hem toch gehoord hebben en hem in een hinderlaag willen lokken? Hij had geduld. Een kwartier bleef hij doodstil zitten en toen hij al die tijd nog niets zag of hoorde, liet hij zich op het bergpad zakken. Een poosje bleef hij in de schaduw van een spleet staan, toen schoof hij voetje voor voetje naar de ingang van de grot. Het was er doodstil. Hij huiverde even, toen hij op de grond een paar doden zag liggen. Gesneuveld tijdens het gevecht! En tegelijk drong het tot hem door, dat mijnheer en mevrouw Nigg er niet meer waren. Wanhopig liep hij verder. Dieper in de grot kon hij nog maar weinig onderscheiden. Er lagen nog meer gestalten op de vloer, maar hij kon niet zien wie het waren. Plotseling dacht hij aan Kawaguchi. Zou die nog in de grot zijn? Behoedzaam sloop hij naar, het jutegordijn, dat de rotsspleet aan de achterkant afsloot. Hij liep de gang door en wilde de in de rots uitgehakte trap afgaan, toen. . .

„Haha, dat dacht ik wel!" klonk er opeens een stem: een stem die Paw Min maar al te goed kende. En hij herkende ook de gestalte die onder aan de trap voor hem stond. „Ik dacht wel," grinnikte Pinga Mauk, „dat een van de vogels naar het nest terug zou keren om te zien hoe de zaken daar staan. Maar ik had niet gedacht dat jij het zou zijn. Je komt goed van pas. Jou kan ik het best van allemaal gebruiken."

Paw Min begreep dat vluchten onmogelijk was en Pinga Mauk bespringen zou een dwaasheid zijn. De dacoit was gewapend: in zijn gordel stak een groot pistool. Paw Min was gevangen. Maar dat vond hij niet het ergste. Hij maakte zich zorgen over zijn twee vrienden, die in het woud op hem wachtten.

Pinga Mauk liep vlak achter hem en dreef hem in de richting van het dorp.

In de duisternis lichtten gloeiende kampvuren op, die kort tevoren verlaten waren, en met hun vage schijnsel verlichtten zij de pagode met de vijftien torens: de gouden tempel van Tsan-Gampo.

De voetstappen van Pinga Mauk klonken helder door de nacht. Paw Min durfde niet omkijken. Even kwam de gedachte aan een vlucht bij hem op. Maar het risico was te groot. Pinga Mauk was een uitstekend schutter en zijn schot zou niet missen!

Toen zij voor een bamboehut stonden, klapte Pinga Mauk in zijn handen en er kwamen vier dacoits te voorschijn. „Berg hem op," zei hij en even later werd Paw Min in een met bamboe omheinde ruimte geslingerd. Het was er donker, maar toch kon hij nog iets onderscheiden: namelijk het teken van Pazoezoe, dat op de muur was geschilderd.

Pazoezoe was de afgod van het vuur en van de wind, die de as doet verwaaien.

W O R D T   V E R V O L G D

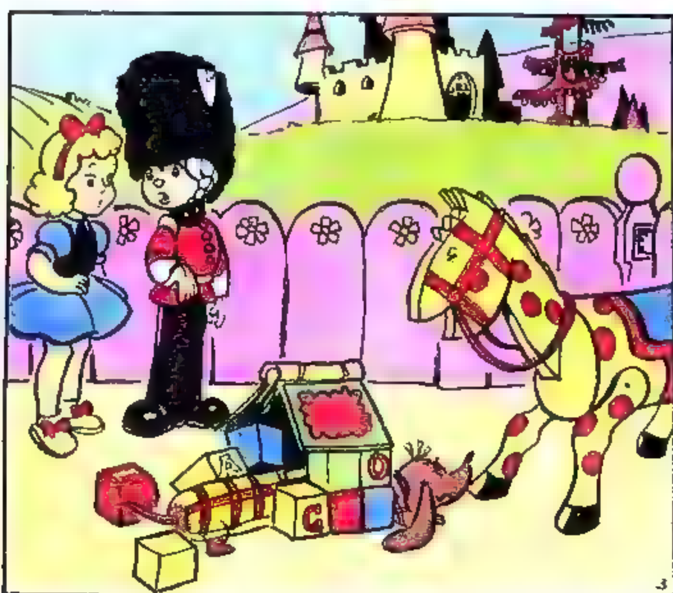
SPELEND

Batty keek nieuwsgierig toe hoe Tommie de speelgoedsoldaat een huisje bouwde van bouwstenen. „Is het niet te klein?" vroeg hij. „Het hoeft niet groot te zijn, want Dollies jonge hondje moet erin en jonge hondjes zijn altijd klein," antwoordde Tommie.

Wat keek Tommie op toen Dollie met het hondje kwam. Het was helemaal niet klein! Het was het langste hondje dat hij ooit gezien had. „Het is een takshondje en het heet Worstje," zei Dollie. Tommie vond dat het net op een echte worst leek.

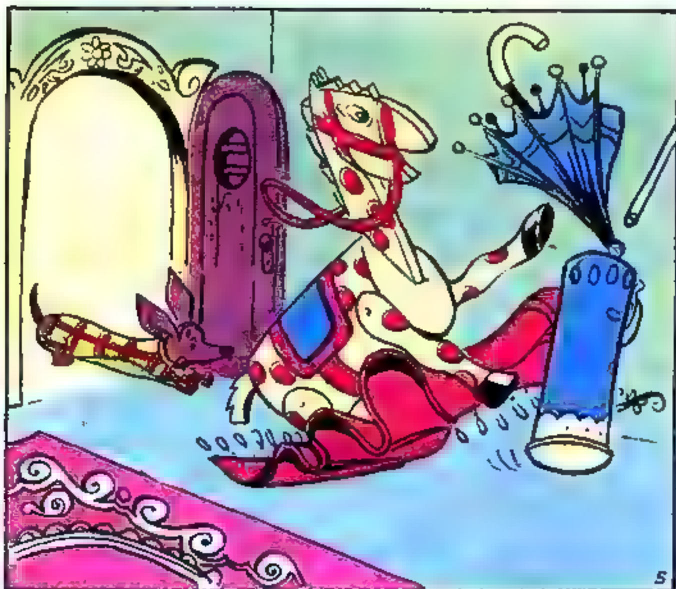
Natuurlijk was het hondehok dat Tommie gebouwd had veel te klein voor Worstje. Zijn rug stak eruit en zijn neus ook. Batty vond het een koddig gezicht. „Het lijkt net een trein die door een tunnel rijdt," lachte hij, schaterend van pret.

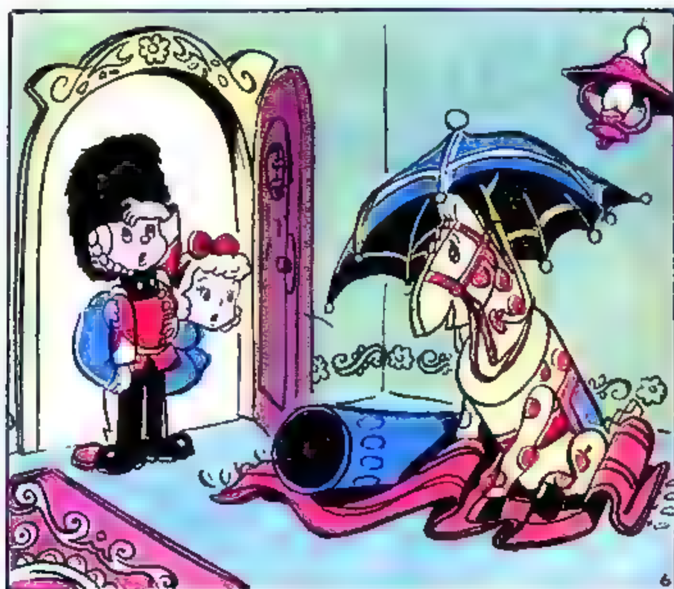
Maar Worstje liet zich niet uitlachen en ook niet uitmaken voor een trein in een tunnel. „Ga weg, jij, grof paard," blafte hij. Hij rende grommend het hok uit en ging Batty achterna, de hele tuin door en toen Dollies huis binnen.

SPEELGOED

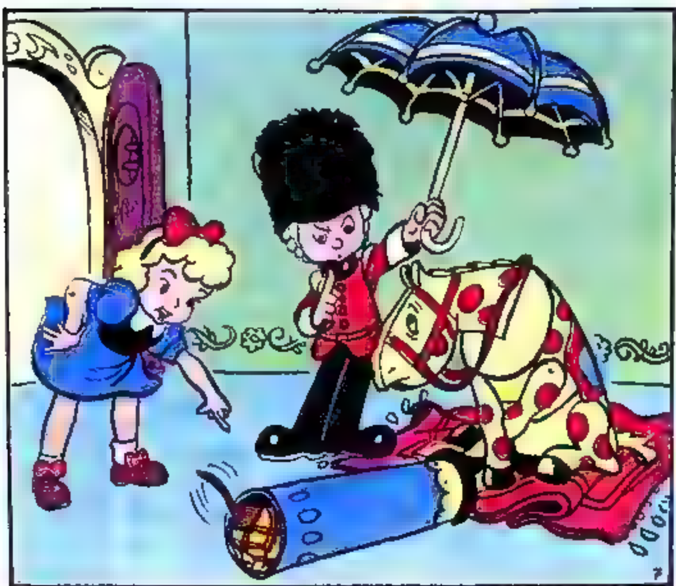

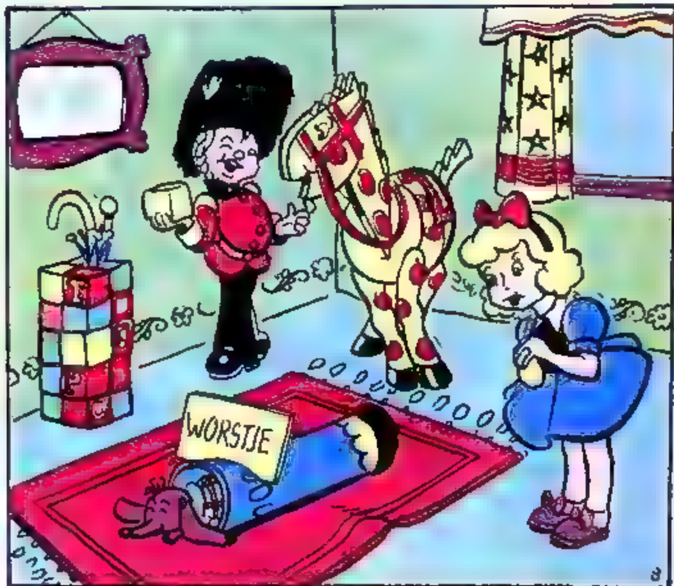
Batty holde de gang door met Worstje achter hem aan. Hij trapte op een kleedje. Zzzjjjjt, het kleedje ging glijden en Batty gleed mee . . . boem! tegen de paraplustander op. De paraplubak rolde om en alle paraplu's vielen op de grond.

Toen Dollie en Tommie binnenkwamen, zagen ze Batty zitten onder een paraplu alsof het pijpestelen regende. Maar Worstje zagen ze nergens. „Toch moeten wij hem gauw zien," zei Tommie, „want hij steekt overal met z'n snuit en z'n staart uit."

Dollie zocht onder alle paraplu's, maar kon nergens haar hondje vinden. „Zeg, Batty," zei Tommie, „wat heb jij toch met Worstje gedaan?" Maar toen opeens wees Dollie op de paraplubak. Met het puntje stak daar net Worstjes kwispelende staartje uit.

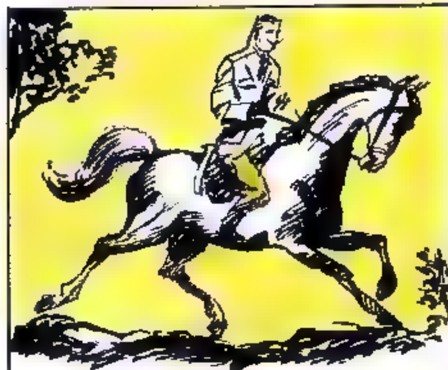

„Worstje heeft zelf een hondehok uitgezocht," lachte Dollie, „en het is precies op maat ook." Worstje mocht de paraplubak als hondehok gebruiken en Tommie maakte van zijn blokken een paraplustander. „Hier heb ik het naar m'n zin," blafte Worstje.

Captain
JOKER

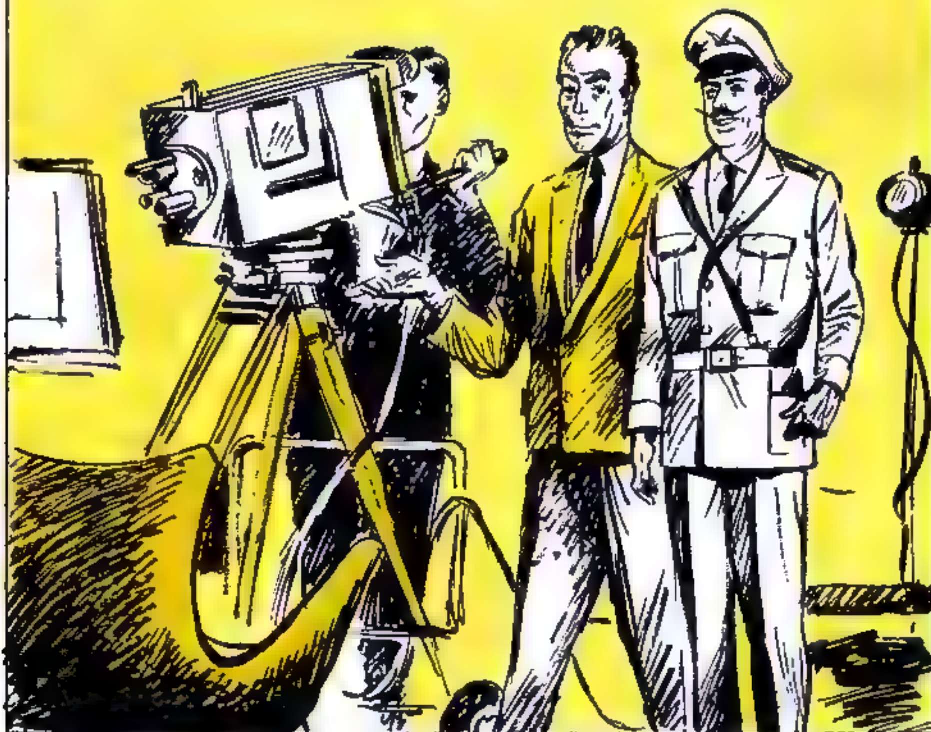

OP DE POST VAN DE BEREDEN POLITIE VERTELDE HIJ DE COMMANDANT UITVOERIG HOE HIJ HET SPOOR GEVONDEN HAD VAN ZWARTE BUFFEL EN ZIJN VERDWENEN INDIANENSTAM.

DIT BRACHT DE COMMANDANT IN HERINNERING DAT HIJ EEN TELEGRAM VOOR JOKER ONTVANGEN HAD. HET WAS EEN VERZOEK VAN DE TELEVISIESTUDIO IN DE NABIJLIGGENDE STAD OM MEDE TE WERKEN AAN EEN UITZENDING. MEN WILDE JOKER IETS LATEN VERTELLEN OVER ZIJN VELE AVONTUREN.

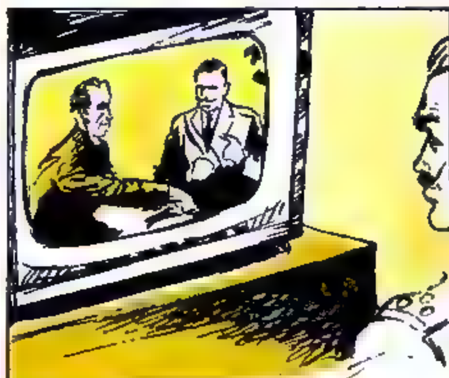

DE VOLGENDE MORGEN GING JOKER OP WEG.

HIJ HAD DE UITNODIGING AANGENOMEN. HIJ WILDE LANGZAMERHAND WEL NAAR DE BEWOONDE WERELD TERUGKEREN

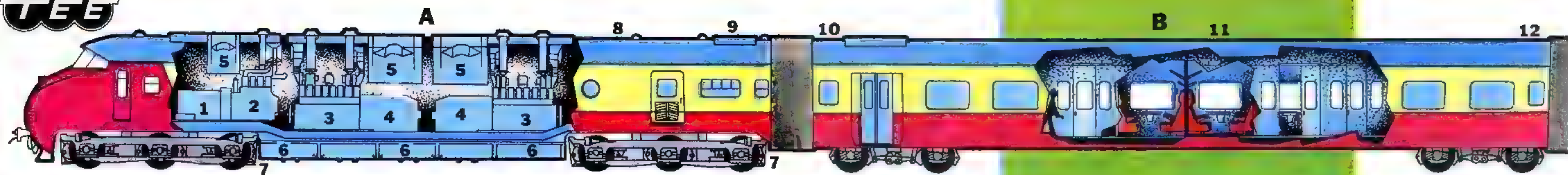

BNO
EN DAARBIJ KON HIJ GEMAKKELIJK REIZEN OVER DE STAD, WAAR DE STUDIO GEVESTIGD WAS
NA EEN HALVE DAG RIJDEN BEREIKTE HIJ DE STAD. NA ENIG VRAGEN VOND HIJ
HET GEBOUW VAN DE TELEVISIEMAATSCHAPPIJ.

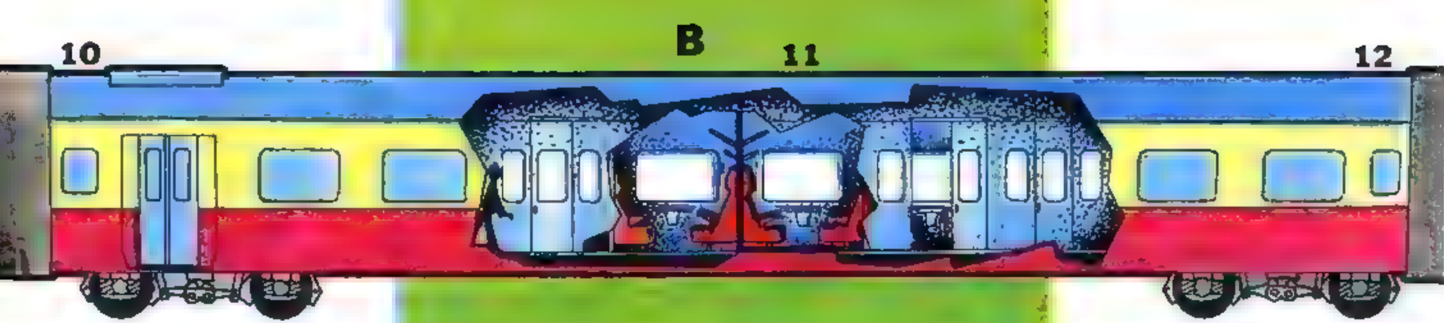

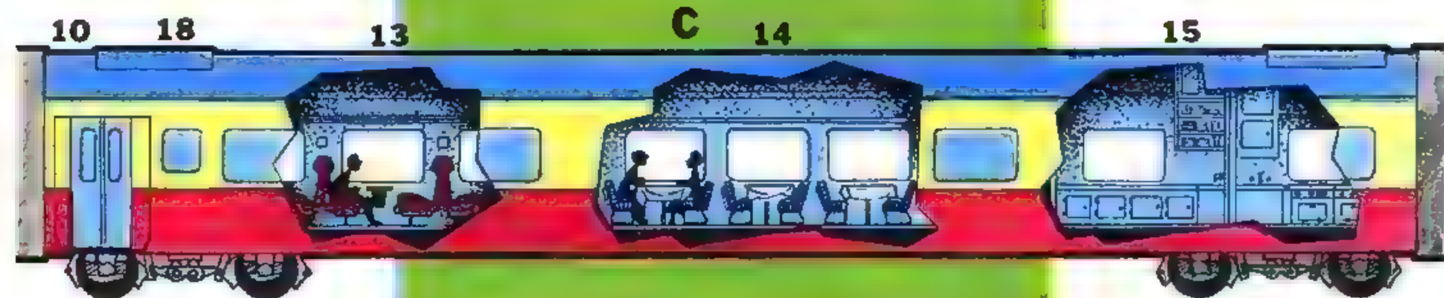

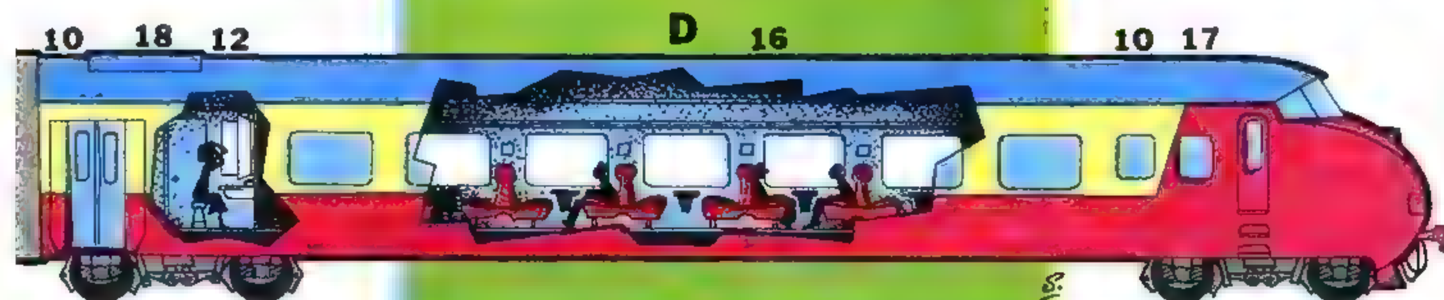

DE PROGRAMMALEIDER NODIGDE JOKER DAARNA UIT EEN OPNAME IN EEN ANDERE STUDIO BIJ TE WONEN. TOEN ZIJ DAAR KWAMEN, WAS ER EEN VECHTPARTIJ AAN DE HAND DIE NIET OP HET PROGRAMMA STOND

Een pracht van een trein

Twee jaar geleden stonden vele reizigers op de grote stations voor het eerst vol bewondering te kijken naar een mooie nieuwe trein in gezellige rode en gele kleur. Een trein van drie rijtuigen die getrokken worden door een motorwagen, waar wel zeer sterke machines in zullen staan, want de trein rijdt aardig hard. Hij kan een snelheid van honderdveertig kilometer halen! De trein is wel de moeite van het kijken waard, het is een pracht van een trein. Hij is bekend als de T E.E., de Trans Europ Express, ofwel: de dwars-door-Europa-Expres. Die naam is juist, want de mooie trein rijdt door bijna heel West-Europa, namelijk door Nederland, België, Luxemburg, Frankrijk, Zwitserland, Italië, Oostenrijk en Duitsland. Tussen tachtig grote steden in deze landen zorgt de T.E.E. voor een goede en snelle verbinding

Het moet leuk reizen zijn in zo'n mooie trein Maar dat was dan ook de bedoeling, toen de spoorwegmaatschappijen in verschillende landen gingen samenwerken om een aantal internationale treinen te laten rijden, waarmede men snel, prettig en echt op zijn gemak kon reizen. Het gaat inderdaad snel In twee uur en drie kwartier komt men met de T.E.E van Amsterdam naar Brussel; dezelfde tijd is nodig om van Brussel in Parijs te komen; van Amsterdam naar Parijs duurt de reis dus maar vijf en een half uur En in tien uur reist men van Amsterdam naar Zürich in Zwitserland! Dat duurt dus niet zo erg veel langer dan met een vliegtuig. Door de lucht gaat het natuurlijk harder dan honderdveertig kilometer per uur, maar men moet er de tijd bij rekenen die de luchtreiziger nodig heeft om per autobus of op een andere manier van het vliegveld naar de stad te komen. Die tijd komt er dus bij, per trein komt men in de grote steden dadelijk midden in de stad aan

Prettig reizen is het ook. De trein bestaat uit drie rijtuigen, namelijk het restauratierijtuig, een open rijtuig en een dicht rijtuig dat verdeeld is in coupés Het restauratierijtuig is een mooie, gezellige rijdende eetzaal, met een keuken, waar de koks op hun elektrisch fornuis uitgebreide maaltijden klaar kunnen maken Het open rijtuig heeft een gang in het midden; aan de ene kant zitplaatsen voor één reiziger, aan de andere kant voor twee passagiers. De meeste reizigers kunnen dus bij het raam zitten

Het gesloten rijtuig is verdeeld in negen coupés, eigenlijk kamertjes-met-een-deur, waarin zes zitplaatsen zijn; de gang loopt aan de zijkant. Iedereen kan zitten zoals hij zelf wil, want de reizigers kunnen zelf de gemakkelijke zitplaatsen in een andere stand zetten. En als men van de ene wagon naar de andere loopt, bemerkt men nauwelijks dat het een trein is; het schuifelende en wiebelende bruggetje dat in andere treinen voor de verbinding tussen de wagons zorgt, zal men in de T.E.E. niet zien. Het is precies of men door een gangetje van de ene kamer naar de andere gaat.

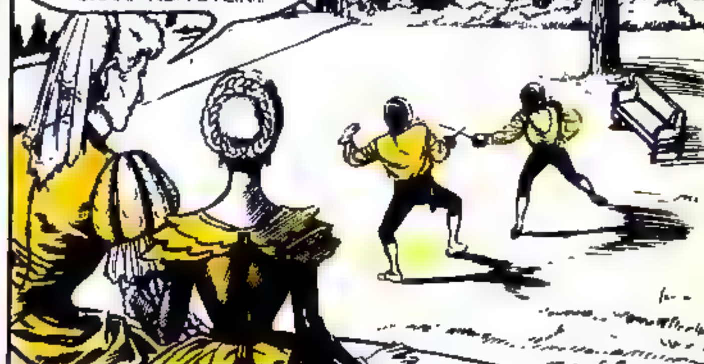
Het personeel kan overal in de trein met elkaar telefoneren en wanneer de hoofdconducteur iets aan de reizigers moet mededelen, gebeurt dat door een installatie van luidsprekers. De reizigers kunnen zelfs in de trein telefoneren met de dichtstbijzijnde stad; daarvandaan krijgen zij dan verbinding met elk telefoonnummer in het land. In elk rijtuig zijn toiletten; een daarvan is een keurig kleedkamertje met driedelige spiegel en een wastafel Precies een salonnetje waar men zich op zijn gemak kan opfrissen. Als het donker is, kan iedereen lezen of slapen, precies zoals hij wil; want er zijn lampjes aangebracht, die alleen schijnen op het boek van de reiziger die lezen wil; willen de anderen liever rusten of slapen, dan hebben zij dus geen last van het licht. Overal zijn dubbele ramen, die niet geopend kunnen worden. Dat is geen bezwaar, want alle wagons hebben air-conditioning. Dat wil zeggen: met een elektrische installatie kan de lucht ververst, verwarmd of gekoeld worden, precies zoals men dat wenst. Op alle manieren kan het reizen met de T.E.E. dus zo prettig gemaakt worden, dat men het jammer zal vinden, wanneer het doel van de reis is bereikt. .

A. Motorwagen. B. Rijtuig met coupés en zijgang. C. Restauratierijtuig. D. Salonrijtuig met gang in het midden. 1 en 2. Reserve-dieselmotor met dynamo. 3. Dieselmotor. 4. Dynamo, aangedreven door de dieselmotor. De dynamo levert de elektrische stroom voor de elektrische motoren. 5. Ventilatie van de motorwagen. 6. Elektrische motoren (bij de assen van de motorwagen) die de trein in beweging brengen. 7. Tanks voor dieselolie. 8. Bagageruimte. 9. Verblijf voor personeel van de trein en de douane. 10. Toiletten. 11. Doorsnede van rijtuig met coupés (zogenaamd gesloten rijtuig). 12. Kapkamertje. 13. Salongedeelte van restauratierijtuig. 14. Eetzaal in restauratierijtuig. 15. Keuken. 16. Salonrijtuig met gang in het midden (zogenaamd open rijtuig). 17. Verblijf voor treinpersoneel. 18. Garderobe.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

FRANS KON NIET VERMOEDEN, DAT RUDOLF GEHOORD HAD, DAT HILVANIA VOOR EEN BANKROET STOND EN DAT PRINS ERIK ALLEEN DE VERLOVING WENSTE OM ZIJN EIGEN ZAK TE SPEKKEN. OF HIJ STRAF ZOU OPLOPEN VOOR ZIJN VRIJPOSTIGHEID OF NIET, RUDOLF MOEST ZEGGEN WAT OP ZIJN HART LAG!

PRINS ERIK VOELDE ZICH NIET OP ZIJN GEMAK. DE HOUTVESTER WAS DE ONBEKENDE REDDER, DIE HET WILDE ZWIJN VERDREVEN HAD OM HET LEVEN VAN DE PRINSES TE REDDEN; MAAR ERIK HAD DE EER VOOR DEZE HELDENDAAD VOOR ZICHZELF OPGEËIST. HIERDOOR WAS HIJ IN ANITA'S ACHTING GESTEGEN.

Ricky voorkomt een ramp

Ha, die Bob!" riep Ricky opgewekt toen ze het kantoorgebouw van Eurotour verliet en de zonnige Quai Vincenzo Vela in Lugano op liep

Bob en zij moesten een lege bus van Lugano naar de Zwitserse plaats Silberlaken brengen. In Silberlaken was een vakantiekamp voor kinderen, dat de speciale belangstelling had van meneer Gulliver, de allerhoogste baas van Eurotour. En omdat er in het kamp dringend gebrek was aan wat extra-logeerruimte, had meneer Gulliver een oude bus beschikbaar gesteld. Met een beetje goede wil zou daar gemakkelijk een soort van vakantiehotelletje van te maken zijn, zodat er al gauw een stuk of tien kinderen meer van het kamp zouden kunnen genieten

Het oude beestje stond klaar voor de hoofdingang van het kantoorgebouw; het zag er wel heel erg ouderwets en afgetakeld uit naast de nieuwe, glimmende bussen van Eurotour.

Bob nam plaats achter het stuur.

,Daar gaan we dan, Ricky," zei hij en aan zijn sombere toon hoorde Ricky meteen, dat Bob niet zo opgewekt was als anders. Ze wipte vlug de bus in en ging naast hem zitten.

„Is er iets niet in orde, Bob?" vroeg ze bezorgd.

Hij haalde zijn schouders op. „Arm Oudje!" zuchtte hij.

„Arm Oudje?" herhaalde Ricky verbaasd. „Wat bedoel je daarmee?"

„Zo noemen we deze bus altijd," antwoordde Bob. „Het is de oudste wagen van Eurotour en ik heb er ontelbare reizen mee gemaakt. Mijn eerste tocht met dit oude beestje was dwars door de Alpen En ik heb er nooit de minste moeilijkheden mee gehad Nog geen centje last, zelfs niet op de meest onbegaanbare wegen! Met Oudje kwam je altijd en overal op tijd aan!"

„Tja," zei Ricky. „Maar zelfs de beste bussen raken op een gegeven ogenblik uit de tijd, Bob."

„Goed, hij mag er dan niet zo mooi meer uit zien als de wagens waar we tegenwoordig mee rijden," gaf Bob toe, „maar is dat een reden om hem af te danken en te gebruiken als kinderverblijfplaats?"

Ricky wist, dat Bob een zwak had voor de bussen waar hij jaren achtereen mee gereden had; ze kon zich heel goed voorstellen hoe hij zich voelde bij het komende afscheid van Oudje. Ze deed haar best hem wat op te vrolijken.

„Luister eens," zei ze. „Oudje heeft lang genoeg meegelopen op de weg en duizenden vakantiegangers onvergetelijke dagen bezorgd En op zijn oude dag mag hij nu de kinderen blij maken, die in het vakantiekamp logeren. Dat is toch geweldig! Denk het je eens in! Er zijn kinderen bij, die nog nooit van hun leven een echte vakantie hebben gehad en die nu zo maar veertien dagen midden in de Alpen kunnen doorbrengen!"

Ricky's geestdrift bracht een glimlach op Bobs gezicht. „Ja, daar heb je wel gelijk in," zei hij. „Ik stel me aan, maar ik heb nu eenmaal een zwak voor Oudje."

Ze reden langzaam langs het meer, waarin vele vakantiegangers rondzwommen. Ricky keek naar buiten en voor de zoveelste maal overdacht ze, dat ze toch maar een gelukkig meisje was om zoveel leuke en interessante plekjes van Europa te kunnen bezoeken

Tegen de tijd, dat ze de stad achter zich gelaten hadden, was Bob alweer helemaal de oude. Hij reed niet over de grote autoweg, maar sneed een flink stuk af, dwars door de bergen waar maar zelden auto's, laat staan bussen te zien waren Alles ging goed, tot in de namiddag het weer plotseling omsloeg. Uit het westen naderden donkere regenwolken, die de bergtoppen aan het oog onttrokken en in de verte hoorde Ricky het onweren

„We krijgen zwaar weer, vrees ik," zei Bob. En nog voordat hij uitgesproken was, flitsten verblindende bliksemschichten door de lucht. Onmiddellijk daarop klonk een oorverdovende donderslag, die Ricky angstig deed opspringen

Even later barstte de storm los Regen en hagel vielen als een dicht gordijn omlaag en maakten zo'n hels kabaal op het dak van de bus, dat Ricky en Bob elkaar eenvoudigweg niet meer konden verstaan. Enkele ogenblikken later stond er een paar centimeter water op het wegdek en

spoten de voortrollende wielen grote fonteinen omhoog

De wind joeg de regen gierend voor zich uit. Bob had de grootste moeite om de bus op de weg te houden. Toen zijn ruitenwissers de dienst weigerden, was hij wel genoodzaakt zijn wagen tot stilstand te brengen en aan de kant van de weg te parkeren. Zwijgend zaten ze naast elkaar, terwijl de oude bus onder het geweld van storm en regen kreunde en trilde. Het was echt geen prettige ervaring en hoewel Ricky over het algemeen beslist niet bang was uitgevallen, voelde ze zich nu toch echt niet op haar gemak. Bob gaf haar een bemoedigend knipoogje.

„Het kan nooit lang duren!" zei hij, en hij moest schreeuwen om zich boven het lawaai uit verstaanbaar te maken.

Ricky glimlachte bleekjes

„Ik hoop het maar!" riep ze terug.

„Het wordt al minder," zei Bob geruststellend

En hij had gelijk. De wind verloor langzaam maar zeker aan kracht en binnen betrekkelijk korte tijd was de regen zo ver afgenomen, dat ze konden doorrijden

Niet lang daarna bereikten ze een klein dorp en Bob stelde voor daar de reis even te onderbreken

„Laten we een kopje koffie gaan drinken," zei hij. „Misschien gaat de storm in die tijd wel helemaal liggen"

Hij parkeerde de bus voor een klein hotelletje, waar hij al eens eerder was geweest en het duurde niet lang of Bob en Ricky zaten in de gelagkamer achter een warm kopje koffie en een heerlijke Zwitserse pastei

„Als ik zo doorga, word ik binnen de kortst mogelijke tijd zo vet als modder," zei Ricky glimlachend, terwijl ze een tweede pasteitje op haar bord schoof „Maar ze zijn zo verrukkelijk, dat ik er gewoon niet kan afblijven!"

Ze bleven nog wat babbelen, totdat Bob zijn pijp uitklopte en opstond om de rekening te betalen

„We moesten maar weer eens opstappen," zei hij.

Het regende nog steeds flink en ze hoorden de wind door de bomen gieren

„U bent toch niet van plan met deze storm over de Silberhornpas te rijden?" vroeg de hoteleigenaar „In zulk slecht weer mag u van geluk spreken als u er heelhuids doorkomt!"

„Ik denk dat ik het toch maar probeer," antwoordde Bob. Zijn blik ging naar Ricky en hij zag, dat ze nogal bezorgd keek

„O, neem me niet kwalijk, Ricky," zei hij. „Ik vergat helemaal met jou rekening te houden. Misschien is het toch beter, dat we hier wachten totdat de storm helemaal voorbij is. Al kan dat wel uren duren!"

Ricky wist, dat hij niets liever deed dan doorrijden en ze verborg haar bezorgdheid achter een opgewekte glimlach

„Doe niet zo gek, Bob," zei ze luchtig „Je hoeft je om mij geen zorgen te maken Als jij denkt dat we kunnen doorrijden, doen we dat!"

Bob knikte dankbaar.

„Ik zou het wel erg graag doen," gaf hij toe

„Laten we dan opstappen," vervolgde Ricky opgewekt. „Kom mee. We moeten rennen naar de bus om droog te blijven!"

En voordat Bob nog iets kon zeggen, was ze het hotelletje uitgerend in de richting van de wachtende bus

Toen ze het dorp uitreden, gingen de bergtoppen schuil achter een grauw regengordijn, de velden waren veranderd in uitgestrekte plassen

De bus klom langzaam uit het dal omhoog, ze hoorden het gieren van de wind boven het geraas van de motor uit. Ricky was toch wel een beetje bang, al zou ze het voor geen geld bekend hebben. Maar de wetenschap dat niemand de oude bus beter in zijn macht had dan Bob, gaf haar een geruststellend gevoel.

De weg kronkelde steeds steiler omhoog naarmate ze de beruchte Silberhornpas naderden. Rondom hen leken eindeloos hoge bergen in de grijze wolken te ver-

dwijnen. Even werd het volslagen donker om hen heen toen ze door de nauwe pas reden, en enkele seconden later begon de weg snel te dalen. In de diepte beneden hen zagen ze kleine lichtjes pinkelen.

„Dat moet het vakantiekamp zijn," zei Bob. „Het ligt naast het dorp, aan de andere kant van het dal."

Op hetzelfde ogenblik trapte hij met al zijn kracht op de rem. De weg had een scherpe bocht genomen en vlak voor hen, in het felle licht van de koplampen, zagen ze een hoge berg rotsblokken en puin, die bijna de hele weg afsloot

„Dat is het einde!" zei Bob grimmig „Daar komen we nooit voorbij!"

Hij klom uit de bus om de versperring van dichtbij te zien. Langs de bergwand stroomde water omlaag, dat een aardverschuiving had veroorzaakt. Af en toe gleden er nog steeds kleine rotsblokken en zand omlaag; Bob schudde zijn hoofd toen Ricky uit de bus stapte en zich bij hem voegde.

„Daar komen we nooit door met de bus," zei hij somber. „We zullen moeten omkeren!"

Maar Ricky zag plotseling een afschuwelijk gevaar dreigen.

„Bob!" riep ze uit, terwijl ze naar een enorm rotsgevaarte wees, dat half over een uitstekend bergplateau hing. „Als het water nog meer zand wegzuigt, komt dat enorme rotsblok omlaag! En als dat gebeurt, stort het omlaag in het dal. Het kinderkamp ligt er vlak onder!"

Terwijl Ricky sprak, schoof het rotsgevaarte een paar millimeter naar voren; een stortvloed van zand en stenen kwam met oorverdovend geraas op de weg terecht.

„Je hebt gelijk, Ricky," zei Bob en zijn stem klonk schor van angst. „We moeten onmiddellijk de leiding van het kamp waarschuwen, zodat ze de kinderen in veiligheid kunnen brengen."

„Maar luister eens, Bob." Ricky moest haar best doen om kalm te blijven en niet

„Daar komen we nooit door met de bus," zei hij somber.

in paniek te raken. „De weg is versperd! We komen er nooit met een bus door"

„Ik ga lopend!" antwoordde Bob op vastberaden toon. „We zitten hier vlak boven het kamp en ik kan langs de berg omlaag."

„Maar je komt er nooit op tijd!" merkte Ricky wanhopig op. „Dat rotsblok schuift steeds meer naar voren. O, Bob, wat moeten we doen?"

En op dat moment kreeg ze een fantastisch idee.

„Ja!" riep ze uit. „Dát is het! Misschien kunnen we de bus gebruiken om te voorkomen, dat het rotsblok verder los raakt."

Bob keek haar ongelovig aan. Maar toen hij het hellende gevaarte aan een nader onderzoek had onderworpen, knikte hij

„Ik zie er wel iets in," zei hij langzaam. „Als ik de bus er vlak onder zet, kan Oudje de zaak waarschijnlijk lang genoeg ophouden."

„Probeer het, Bob! Toe!" zei Ricky; en Bob nam onmiddellijk plaats achter het stuur

Centimeter voor centimeter en met de grootste voorzichtigheid verplaatste Bob de bus en na eindeloos zwoegen, stond de bus precies onder het uitstekende rotsgevaarte, met het dak tegen de onderkant gedrukt Stukken steen en puin troffen de bus aan alle kanten; voordat Bob hem onder het blok had geschoven, waren bijna alle ruiten kapot en vertoonden de spatborden enorme deuken.

Zodra de bus onder het rotsgevaarte stond en een dreigende instorting voorkwam, stapte Bob uit de kabine

„Zo zal het nog wel even houden," zei hij. „Blijf maar zoveel mogelijk uit de buurt, dan ga ik nu meteen naar het dal om de leiding van het kinderkamp te waarschuwen."

Hij begon de steile berghelling af te dalen, maar gleed al bij de tweede stap uit op de gladde rotsbodem en maakte een lelijke val. Hij bleef met een kreet van pijn liggen.

Ricky schoot onmiddellijk op hem af. „O, Bob! Ben je gewond?" riep ze verschrikt uit.

„Mijn enkel," antwoordde hij met een van pijn vertrokken gezicht. „Ik heb mijn enkel lelijk verstuikt. Nou haal ik het kinderkamp nooit."

„Dan ga ik," besliste Ricky onmiddellijk. „Maar ik breng je eerst naar de weg terug."

Geholpen door Ricky bereikte Bob strompelend de weg, waar hij aan de kant bleef zitten.

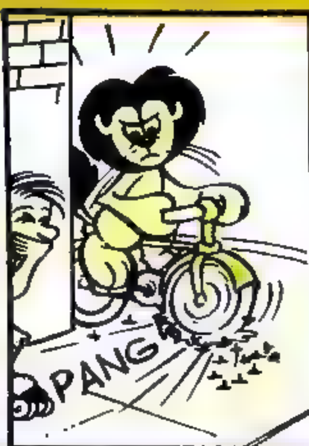
„Hier ben je veilig," zei Ricky „Nu zal ik proberen het kinderkamp te bereiken."

„Dat red je nooit!" riep Bob uit. „Ik mag je niet laten gaan. Het is veel te gevaarlijk. Ricky! Ricky!"

Maar Ricky was al aan de glibberige afdaling begonnen en schonk geen aandacht aan zijn geroep.

LEO LEEP

Gelukkig regende het niet meer en verscheen er een bleek maantje tussen de wolken, zodat Ricky net voldoende kon zien om haar weg langs de rotsige bergwand te vinden. Maar de wind huilde nog steeds vervaarlijk en stelde alles in het werk om vat op haar te krijgen. Hier en daar was de natte helling zo glad als spek en Ricky's handen vertoonden al spoedig bloedende schrammen van de scherpe uitsteeksels, waaraan ze zich met de moed der wanhoop vastklampte

Maar na verloop van een eindeloos lijkende tijd bereikte ze toch de groene glooiing naar het dal, waar het kinderkamp zijn tenten had opgeslagen. Ze was op van vermoeidheid, maar ze durfde geen seconde te rusten. Moeizaam sleepte ze zich voort naar het midden van het kamp, waar in een grote houten barak nog licht brandde. Binnen hoorde ze zingende kinderstemmen.

Ricky veronderstelde dat de leidsters met de kinderen aan het zingen waren om hun aandacht af te leiden van de storm en ze wilde niet zo maar met haar slechte nieuws naar binnen rennen, omdat er dan misschien een paniek onder de jeugdige vakantiegangertjes zou ontstaan. Daarom liep ze nog even door, totdat ze bij een klein kantoorgebouwtje kwam. Ze trof er een vriendelijke, grijze dame met een lief gezicht.

„Kind! Waar kom jij vandaan?" riep ze verschrikt uit toen ze van haar schrijfwerk opkeek en Ricky totaal uitgeput in de deuropening zag staan. „Wat is er gebeurd?"

Ze schoof een stoel bij en dwong Ricky te gaan zitten. Pas toen besefte Ricky, dat ze er vreselijk moest uit zien. Haar anders zo keurig gekapte haar was kletsnat en hing in pieken voor haar ogen. Haar donkerblauwe uniform was op vele plaatsen gescheurd en haar handen en armen zaten onder de builen en schrammen. Maar het was nu niet het ogenblik om op zo iets te letten. Zonder overbodige woorden te gebruiken, legde ze de grijze dame uit, dat het kamp door een enorme rotsverschuiving bedreigd werd.

Gelukkig was de directrice van het kamp verstandig genoeg om geen tijd te verliezen met het stellen van allerlei vragen. Samen met Ricky liep ze snel naar het gebouwtje, waar de kinderen verzameld waren en bracht de leidsters op de hoogte van het dreigende gevaar. Onmiddellijk en zonder paniek werden er maatregelen genomen. De directrice vertelde de kinderen, dat ze de nacht bij vriendelijke mensen in het dorp zouden doorbrengen, waarna de groep ordelijk het kamp verliet. Het ging allemaal zo rustig en tegelijk zo snel, dat er in totaal misschien tien minuten verstreken waren sinds Ricky in het dal was aangekomen.

De bewoners van het Zwitserse dorpje bleken graag bereid de kinderen voor de nacht onderdak te verschaffen. Zij waren gewend aan dergelijke onverwachte gebeurtenissen en zij kenden de gevaren van de verraderlijke bergen maar al te goed.

Het bleek, dat Ricky precies op tijd was gekomen. De kinderen die een half uurtje geleden nog vrolijk zaten te zingen in de houten barak van het kamp, waren nog maar net bij de dorpelingen ondergebracht, toen het gevreesde onheil zich voltrok. Boven in de bergen klonk een angstaanjagend gerommel, dat snel aanzwol tot een oorverdovend geraas. Grote rotsblokken stortten met donderend geweld omlaag en verwoestten het kinderkamp in enkele minuten volledig. Er bleef niets overeind staan.

Maar de droevige gebeurtenis kreeg toch nog een gelukkig slot. Een rijke Engelsman die zijn vakantie in het dorpje doorbracht, hoorde van de ramp; hij had zo'n medelijden met de kinderen, dat hij onmiddellijk een bedrag beschikbaar stelde, waarvoor een veel mooier vakantiekamp opgebouwd zou kunnen worden.

„Nou, Ricky," zei Bob later. „Het is voorgoed gedaan met ons Oudje. Het zal nooit ingericht worden als slaapgelegenheid voor vakantiegangertjes, maar het heeft zijn naam eer aangedaan door ons tot het laatste ogenblik van dienst te zijn." Hij zuchtte. „Ik ben trots op het oude beestje," voegde hij eraan toe. „Als het er niet geweest was, zouden er afschuwelijke dingen gebeurd zijn."

En Ricky was het volkomen met hem eens.

Ricky schoot onmiddellijk op hem af. „O, Bob! Ben je gewond?" riep ze verschrikt uit.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

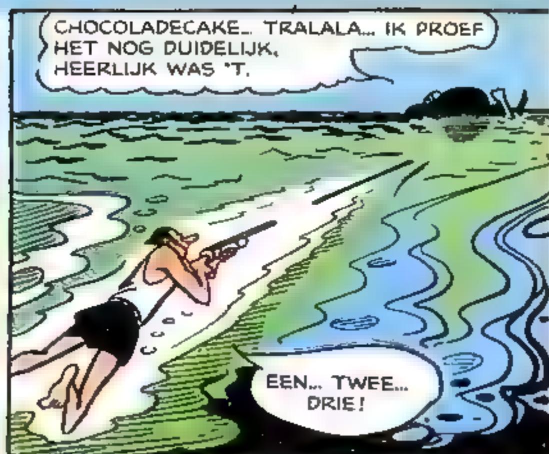

BEGRAVEN DOOR EEN BEER

De grizzly- of grijze beer in Noord-Amerika is een gevaarlijk roofdier. Hij kan wel duizend pond zwaar worden en is buitengewoon sterk. Zijn witachtige klauwen zijn zo scherp als een mes. Voor de veeboeren is hij een gevreesde vijand, want hij ziet er niet tegenop volwassen koeien aan te vallen. De kudden worden dan ook bewaakt, dikwijls door Indianen. Op zekere nacht lag een Indiaan in zijn hut, die aan alle kanten open was. De koeien stonden rustig te herkauwen.

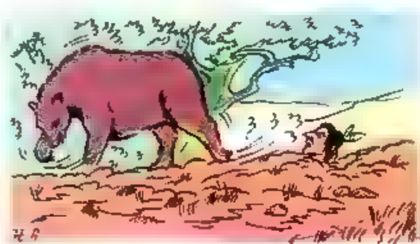
Plotseling voelde de man een warme adem in zijn gezicht. Hij begreep direct, dat het niet de vochtige adem van een koe was. Even keek hij door een spleetje van zijn ogen: ja, hoor, het was een knaap van een grizzly!

Ik houd me muisstil, overlegde de arme kerel bij zichzelf. Als ik mij verroer, kan het met mij gedaan zijn.

De beer besnuffelde hem van top tot teen. Het onderzoek scheen de gevaarlijke sinjeur wel te bevallen. Hij pakte de Indiaan bij een van diens voeten en sleurde hem de hut uit.

De verschrikkelijke roofdiertanden wondden hem vrij ernstig. Maar ondanks zijn hevige pijn gaf de man geen kik en hield zich schijndood.

Toen de grizzly zijn slachtoffer een eind had versleept, liet hij hem even aan zijn lot over. Een ogenblik dacht de Indiaan eraan de vlucht te nemen. Maar hij liet die gedachte aanstonds ook weer varen; de grizzly zou hem zeker inhalen en met één slag doden. Hij bleef zich dus koest houden. Maar wat voerde het roofdier eigenlijk in zijn schild?

Dat werd de beklagenswaardige man al spoedig duidelijk. Naar berengewoonte was het dier bezig een kuil te graven voor zijn prooi. Wanneer hij honger zou krijgen, zou hij terugkomen om zijn buit op te graven.

De Indiaan liet het beest kalm begaan. Hij gaf zelfs geen kik, toen het dier hem weer bij zijn enkel greep en de ondiepe kuil in sleurde. Hij voelde de aarde op zijn lichaam. Zijn gezicht bleef nauwelijks vrij. Hij kon nog maar amper ademhalen...

Toen de beer eindelijk wegsukkelde, kroop de Indiaan te voorschijn. Op handen en knieën schoof hij naar zijn hut. Met veel moeite wist hij zijn paard te bestijgen. De trouwe viervoeter bracht hem snel naar de boerderij waar men hem de eerste hulp verleende en vanwaar hij naar een ziekenhuis werd vervoerd. Gelukkig genas hij volkomen. Nog tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis bereikte hem de mededeling, dat het gevaarlijke roofdier onschadelijk was gemaakt.

Kerim was slimmer

"Nog één dagreis en dan hebben we ons doel bereikt," sprak Hattab-ben-Hari tot zijn metgezel Segheïr.

De kooplieden hadden samen een grote reis gemaakt. Zij waren uit dezelfde stad afkomstig en kenden elkaar reeds van jongs af. Hoewel zij al veel samengewerkt hadden, waren zij toch geen vrienden. Voor vriendschap is vertrouwen nodig, en dat was juist wat hun ontbrak. Zij wantrouwden elkaar en probeerden steeds elkander nadeel te berokkenen. Op deze reis hadden zij veel geld verdiend, al was dat niet altijd op eerlijke wijze gegaan. Omdat zij met één grote som beter konden handeldrijven dan met twee kleine bedragen, hadden zij besloten het geld bijeen te doen. Later konden zij dan alles weer verdelen. De ene dag had Hattab de gemeenschappelijke kas onder zijn berusting, en de volgende morgen nam Segheïr die taak over. Daar zij elkander niet vertrouwden, bleven zij angstvallig bij elkaar; degene die de kas niet bij zich had, bewaakte de ander voortdurend.

Zo ging het overdag. 's Nachts was de moeilijkheid nog groter, omdat zij dan verblijf hielden in een herberg. Geen van beiden zou een oog durven dichtdoen, als hij wist dat de ander het geld bewaarde. Hoe gemakkelijk zou het zijn met een of andere rover een afspraak te maken en dan te doen alsof het geld gestolen was. Neen, zelf wilden zij 's nachts hun geld niet bewaren.

Zij hadden dus het geld in een metalen kistje geborgen, dat zij 's nachts toevertrouwden aan de herbergier. Dit deden zij altijd samen, met de strenge opdracht dat hij het geld slechts mocht teruggeven op bevel van hen beiden. Zodoende zou nóch Hattab nóch Segheïr zich alléén in het bezit kunnen stellen van het gemeenschappelijk eigendom.

Lange tijd was alles goed gegaan en nu waren aan de horizon de torens reeds te zien van Bagdad, dat het doel was van hun reis. Dáár zouden zij een handelshuis oprichten dat zij tot een der grootste zaken van het rijk wilden maken. In hun hart waren de kooplieden op de samenwerking niet erg gesteld. Ieder van hen wilde in het bezit van de gehele geldsom komen; om dat doel te bereiken zouden zij niet terugdeinzen voor bedrog en diefstal.

De zon daalde en het werd tijd naar een nachtverblijf om te zien. Zij vonden dat in een stadje, dat gelegen was aan de weg naar Bagdad. Hattab kende daar een goede herberg. Kort geleden was de eigenaar gestorven en zijn weduwe zette het bedrijf voort, totdat haar zoon oud genoeg zou zijn om haar plaats in te nemen.

De vrouw toonde zich verheugd, toen zij de oude klant terug zag. Onder Hattabs gehuichelde vriendelijkheid kon zij zijn ware karakter niet vermoeden.

Volgens hun gewoonte gaven de kooplieden hun geldkist in bewaring. Door dat blijk van vertrouwen voelde de vrouw zich geëerd. Zij bracht het kistje in een geheime schuilplaats, die zij zorgvuldig sloot. Daarna ging zij naar de keuken om toezicht te houden op het bereiden van het maal. Behalve een jongeman, die een bescheiden plaatsje in de gelagkamer gezocht had, waren Hattab en Segheïr de enige gasten. Bij hun aankomst hadden de reizigers direct besteld, wat zij hebben wilden. Toen de vrouw in de keuken was, stelde Hattab echter een verandering voor in het eten. Segheïr was het met hem eens en Hattab verliet de gelagkamer om met Thaïma, de waardin, te gaan praten. Maar niet over het eten! Hij vroeg het geld terug, onder voorwendsel dat hij de schuilplaats niet veilig

genoeg vond en de schat liever ergens anders wilde opbergen.

„Natuurlijk zal ik het geld teruggeven, als u dat wenst," antwoordde Thaïma „Maar ik mag dat niet doen zonder toestemming van uw vriend U hebt mij dat uitdrukkelijk verboden."

„Dat is waar ook," zei Hattab achteloos. Hij keerde zich naar de deur en riep luid tot zijn metgezel: „Vind je het goed, Segheïr, dat de waardin doet zoals wij afgesproken hebben?"

„Uitstekend," antwoordde Segheïr, die natuurlijk dacht dat de vraag het eten betrof. Kalm ging hij zitten en wachtte op het opdienen van de maaltijd Zodra Hattab het geld in handen had, verliet hij de herberg door de achterdeur, besteeg zijn paard en reed in volle galop de stadspoort uit Thaïma die dacht dat de kooplieden samen wilden eten, wachtte een tijdlang op zijn terugkeer Toen het al te lang duurde, bracht zij het maal binnen voor Segheïr alleen.

„Waar is mijn vriend?" vroeg deze, die plotseling argwaan kreeg.

„De andere koopman?" vroeg de waardin. „Die is immers vertrokken om het geld ergens anders op te bergen!"

Met een kreet van schrik sprong Segheïr op.

„Wat?" schreeuwde hij woedend. „Hij heeft het geld gevraagd en jij hebt het hem gegeven, tegen ons uitdrukkelijk bevel! Dat zal je berouwen! Behalve het geld waren er juwelen in het kistje, ter waarde van duizend goudstukken. Ik eis het kistje op en anders zul je me de schade vergoeden tot de laatste penning!"

„Maar ik heb het geld met uw toestemming gegeven," snikte de vrouw. „Hattab vroeg u om te doen zoals u afgesproken had, en daarop hebt u geantwoord met „uitstekend"."

„Natuurlijk dacht ik, dat het over het eten ging," riep Segheïr. „Het doet er trouwens niets toe Je had het kistje aan ons samen moeten geven Vandaag nog ga ik naar de rechter."

Hij dacht niet meer aan zijn maaltijd Woedend verliet hij de herberg om bij het gerechtshof de weduwe aan te klagen. Op weg erheen overwoog hij nog de mogelijkheid om Hattab te achtervolgen, maar die gedachte verwierp hij dadelijk. Er zou te veel tijd en geld mee gemoeid zijn. Thaïma had een fout begaan en als zij niet betalen kon, zou hij haar huis laten verkopen. Dat hij haar daardoor aan de armoede prijsgaf, vond hij van minder belang

Enige dagen waren verlopen, toen Thaïma van een bode uit de stad een brief ontving. Met bevende vingers verbrak zij het zegel en toen zij de inhoud gelezen had, zakte zij verslagen op een bank neer Op aanklacht van Segheïr moest zij voor het gerechtshof verschijnen. Hoe zou zij zich verdedigen? Zeker, zij kon de hulp van een rechtsgeleerde vragen, maar dat zou grote onkosten meebrengen. En wie zou het voor haar durven opnemen tegen de rijke en machtige Segheïr?

Lange tijd zat zij zo in sombere gedachten verdiept. Toen ging de deur open en de jongeman trad binnen, die in de gelagkamer gezeten had, toen Hattab en Segheïr hun avondmaal bestelden. Het was een zoon van Thaïma.

„Wat scheelt eraan, moeder?" vroeg hij zacht. „Is er een bevelschrift gekomen van het gerecht?"

Met een ruk hief Thaïma het hoofd op. „Ja zeker," zei ze scherp. „Wat heb jij ermee te maken? Jij hebt me niet geholpen op die ongeluksdag, je hebt me vals laten beschuldigen zonder er iets tegenin te brengen. Denk je dat je dat nog goed kunt maken? Je hebt je als een slechte zoon gedragen. Laat me nu ook maar aan mijn lot over Ga heen!"

Zwijgend had de jongeman de beschuldiging van zijn moeder aangehoord. Nu ging hij zitten en nam haar hand in de zijne

„U weet, wat altijd mijn wens geweest is," sprak hij langzaam. „Ik wilde rechtsgeleerde worden. Maar u wilde nooit toestemming geven."

„Neen," antwoordde Thaïma op dezelfde verbitterde toon. „Je moest je vader opvolgen. Maar je wilde niet. Mij liet je werken en zelf heb je je tijd verbeuzeld met boeken en papieren."

„Ik zal proberen het uit te leggen, moeder. Ik heb de wetten van ons land bestudeerd. Inderdaad heb ik u niet verdedigd op die dag, maar daar had ik een goede reden voor. Ik wilde Segheïr niet zeggen, dat ik uw zoon was, en bovendien wilde ik de zaak eerst goed overdenken. Dat heb ik nu gedaan. Van de wetten weet ik meer dan u denkt, moeder Ik zal u voor de rechtbank verdedigen en dat is beter dan twisten met Segheïr. Misschien zult u me nog eens dankbaar zijn, dat ik gezwegen heb"

Thaïma haalde de schouders op. Zij kon niet geloven, dat haar zoon gelijk had, maar zijn rustige woorden hadden haar toch wat gekalmeerd. Zij ging weer aan het werk en zag met een beetje meer hoop de toekomst tegemoet.

De dag van de rechtszitting was aangebroken. De grote zaal van het gerechtshof was gevuld met een nieuwsgierige menigte. Op de voorste bank zat Segheïr en keek uitdagend in het rond. Hij wist, dat het publiek niet op zijn hand was, maar daaraan stoorde hij zich niet. Hij was overtuigd dat Thaïma hem schadeloos zou moeten stellen voor zijn verlies.

Bij de behandeling van de zaak begon het er inderdaad voor Thaïma donker uit te zien Het was haar schuld dat Hattab er met het geld vandoor was gegaan. Weliswaar was er een vergissing in het spel geweest, maar Segheïr beweerde dat hij daarmee niets te maken had Hij eiste het kistje terug en als Thaïma dat niet geven kon, was zij tot schadevergoeding verplicht.

De rechter erkende de juistheid van de eis en vroeg Thaïma wat zij erop te antwoorden had

Op dat ogenblik trad een vreemdeling naar voren. Hij was als rechtsgeleerde gekleed; zijn gelaat was bijna geheel bedekt met een zwarte baard.

Enige dagen waren verlopen, toen Thaïma van een bode uit de stad een brief ontving.

„Mijn naam is Mekir," sprak hij. „Ik vraag verlof op te treden voor deze vrouw, die mij haar belangen heeft toevertrouwd." Hij keek naar Thaïma, die met het hoofd knikte als teken van instemming. Toen richtte hij vragend zijn ogen op de rechter.

„Het is u toegestaan," sprak deze.

Nu sprak de onbekende rechtsgeleerde eerst tot Segheïr. Hij wees erop, dat Thaïma hem niet opzettelijk had benadeeld en deed een beroep op zijn medelijden. Onverbiddelijk bleef de koopman echter bij de eis, dat Thaïma het kistje terug moest geven of anders schadevergoeding moest betalen. Er viel diepe stilte in de zaal. Iedereen wachtte gespannen op Mekirs antwoord.

„Ik kan kort zijn," sprak deze. „Thaïma is bereid onmiddellijk het kistje terug te geven."

„Laat zij dat doen en de zaak is afgelopen," sprak Segheïr met een boosaardige glimlach.

„Dat is onmogelijk," was het antwoord. „Het kistje, dat door uw vriend en u aan Thaïma is ter hand gesteld, moet aan u beiden worden teruggegeven. Alléén moogt u het niet in ontvangst nemen. U hebt dat toch meer dan eens zelf gezegd."

Segheïr verbleekte.

„Maar Hattab heeft de vlucht genomen naar het buitenland," bracht hij uit.

„Het spijt mij voor u, maar daarmee heeft Thaïma niets te maken," antwoordde Mekir. „Zij kan slechts doen, wat u haar zelf hebt opgedragen."

In machteloze woede balde Segheïr de vuisten. Hij begreep dat zijn zaak verloren was, want hoe zou hij Hattab ooit kunnen achterhalen?

De rechter deed uitspraak volgens de woorden van de vreemdeling. Thaïma werd in het gelijk gesteld. De menigte in de zaal juichte.

„Thans wil ik echter nog een vraag doen," vervolgde de rechter. „U hebt de zaak zeer scherpzinnig opgelost; wij zouden er prijs op stellen, u in onze kring van rechtsgeleerden op te nemen. Uw afkomst kennen wij echter niet en wij verzoeken u dus te zeggen wie gij zijt."

De vreemdeling stond op. Hij trok de baard van zijn gezicht en legde zijn mantel af. Een gemompel ging door de zaal. „Het

WAARD OM TE WETEN

EEN OPTOCHT IN EEN KLOK

Als het meer dan vierhonderd jaar oude uurwerk in de grote klokketoren te Bern, de hoofdstad van Zwitserland, het hele uur slaat, doet het daar vier minuten over. Zoals dat in de loop der eeuwen reeds ongeveer drie en een half miljoen maal is gebeurd, komt om drie minuten vóór het hele uur een helgekleurde haan van flinke afmetingen te voorschijn, die met zijn vleugels slaat, zijn snavel opent en luidruchtig begint te kraaien. Een in het rood geklede nar, die in een nis van de toren zit, wringt twee minuten later zijn lichaam in bochten, waardoor hij een paar klokken in beweging brengt, die boven zijn hoofd hangen. Tegelijkertijd komt er een optocht van beren uit de klokketoren naar buiten. De dieren worden voorafgegaan door een trommelslager en een fluitspeler en de voorste beer draait zijn kop om, alsof hij zich er even van wil overtuigen, dat de andere volgen. De haan kraait dan voor de tweede keer, waarna Vader Tijd met zijn rechterhand een zandloper omdraait. Op hetzelfde ogenblik dat hij dit doet, slaat een drie meter lange ridder in gouden wapenrusting met een zware hamer op de grote klok om het juiste uur aan te geven. Bij de laatste slag beweegt hij zijn hamer trager, alsof de inspanning hem vermoeid heeft. Vader Tijd telt de slagen, door zijn mond open en dicht te doen en met zijn staf te zwaaien. De haan kraait voor de derde keer en wéér is er een uur voorbij.

Dit zeldzame uurwerk, een staaltje van buitengewoon vernuft, werd in het jaar 1530 in de klokketoren van Bern aangebracht. Het werd in vier jaar van ingespannen arbeid vervaardigd door een te Bern wonende hoefsmid, Caspar Brunner geheten, die in zijn hele leven geen andere klok heeft gemaakt. Dat de man goed beloond is voor zijn kunstig werk, kan niet worden gezegd. Hij ontving van het stadsbestuur slechts drieduizend vijfhonderd frank, een bedrag, dat voor het kunstwerk belachelijk laag was. Het uurwerk heeft sinds zijn oprichting slechts éénS stilgestaan: in 1712. De reparatie geschiedde nog dezelfde dag door een boer, wiens handigheid algemeen bekend was.

Sindsdien hoefde het uurwerk nooit meer hersteld of veranderd te worden. Het wordt zo nu en dan alleen maar een beetje gesmeerd.

NOG MEER VREEMDE KLOKKEN

Een van de voorwerpen, die het meest de aandacht trokken op een onlangs gehouden tentoonstelling te Glasgow, was een grote klok, die gemaakt was van een miljoen lucifershoutjes.

Op dezelfde tentoonstelling was ook het kleinste horloge ter wereld te zien. Het hele werk was gevat in een kastje, niet groter dan een dubbeltje. Het was een bewonderenswaardig staaltje van uurwerkkunst. Merkwaardig was ook het horloge, dat, zo wordt aangenomen, keizer Napoleon I van Frankrijk op zijn veldtochten droeg. De in verguld brons uitgevoerde horlogekast bevatte acht wijzerplaatjes, die de juiste tijd, de gestalten van de maan, de seconden, de minuten, uren, dagen, maanden en jaren aanwezen. Verder was er een kleine thermometer aan vastgemaakt; het horloge sloeg de uren en de kwartieren.

Tsaar Nicolaas II van Rusland was de bezitter van een gelijksoortig uurwerk, dat bovendien de weken aanwees. Het was bedacht en vervaardigd door twee boeren en werd de tsaar als een teken van hun aanhankelijkheid aangeboden.

is Kerim. Kerim, de zoon van Thaïma. Wie had dat kunnen denken?"

En weldra waren Thaïma en haar zoon omringd door een geestdriftige menigte. Iedereen wilde de eerste zijn om hen geluk te wensen. Op Segheïr lette niemand meer. Hij had door een zijpoortje de vlucht genomen.

„Ons fortuin is gemaakt, moeder," sprak Kerim dezelfde avond tot Thaïma. „Verschillende mensen hebben mij al raad gevraagd, binnenkort zal ik mij als rechtsgeleerde kunnen vestigen. De herberg verkopen wij en u zult zonder zorgen kunnen leven."

„Ik heb je verkeerd beoordeeld," moest Thaïma erkennen. „Je had gelijk, toen je zweeg op die ongeluksdag. Je bent slimmer dan de schurkachtige Segheïr."

Kerim glimlachte.

„Een rechtsgeleerde moet weten te zwijgen en te spreken op het juiste ogenblik," zei hij. „Laten we nu feest vieren, omdat die dag ons de weg geopend heeft naar een gelukkige toekomst."

E. S.

Iedereen wilde de eerste zijn om hen geluk te wensen.

Amerika's grootste uurwerk bevindt zich in de toren van het Metropolitan Life Building, een der wolkenkrabbers te New York. De wijzerplaten zijn van beton gemaakt, belegd met blauwe en witte tegels. 's Avonds verschijnen honderden lichten achter de cijfers en langs de wijzers; op de top van het tweehonderd meter hoge gebouw is een enorme elektrische lantaarn aangebracht die de tijd door middel van lichtflitsen aangeeft: een rode flits voor elk kwartier en een witte flits voor elk uur. Daarenboven slaat het uurwerk elk kwartier, terwijl het de uren slaat op een meer dan drieduizend kilogram zware klok.

De grootste torenklok in Engeland kan men vinden te Londen op het Shell-Mex-gebouw. De wijzerplaat ervan is zeven en een halve meter hoog.

In tegenstelling tot deze tijdmeter met grote wijzerplaat is er een in Zwitserland vervaardigd, die helemaal geen wijzerplaat heeft. In plaats daarvan bevat hij een grammofoonplaat. Wenst men te weten hoe laat het is, dan drukt men op een knop en de klok vermeldt de tijd.

München bezit een ongewoon uurwerk op het stadhuis. Als het de uren slaat, komen vier ridders te paard op de wijzerplaat te voorschijn en vallen elkaar met gevelde lans aan. Tegelijkertijd komt een aantal boeren te voorschijn, dansend rondom de klok.

De klok van de kathedraal van de Engelse stad Wells is met een bijzonder mechanisme toegerust. Elk uur rijden gewapende ruiters op elkaar in en slaan met hun lansen het aangegeven uur. De wijzerplaat is verdeeld in vierentwintig uur en geeft ook de jaargetijden, de datum en de stand der planeten aan.

Deze klok is de oudste slaande klok ter wereld, het oudste stuk machinerie, dat nog in werking is. Bijna zeshonderdvijftig jaar geleden is het door een monnik vervaardigd, maar de grote ijzeren raderen vertonen nog weinig tekenen van slijtage.

Zeer merkwaardig is ook de klok zonder raderwerk; hij heeft alleen een hefboom, twee wijzers en een wijzerplaat. Hij is te zien in een kleine Amerikaanse stad, diep in de bossen. De hefboom is verbonden met een geiser, die precies om de achtendertig seconden een kolom heet water de lucht in spuit. Elke opspuiting doet de wijzers verder draaien. De klok loopt zeer nauwkeurig. . .

Ook de bloemenklok te Edinburgh in Schotland mag genoemd worden. Vele steden in Engeland hebben getracht deze klok na te maken, maar geen enkele is zo goed. De wijzerplaat van de klok is van bloeiende planten gemaakt en ook de wijzers zijn beplant. Het mechaniek is verborgen onder een beeld vlakbij. Ieder jaar wordt een aanzienlijk bedrag uitgegeven om de planten en bloemen fris te houden.

Maar we moeten naar Fez, de hoofdstad van Marokko, gaan, om met de zonderlingste tijdmeter ter wereld kennis te maken. In Fez staat een huis, waarvan twaalf balken ongeveer een halve meter buiten de muur uitsteken. Elk uur precies zet een bediende op een van deze balken een bloempot. Elke dag om twaalf uur worden al de potten weggenomen en begint de man opnieuw.

Het was bij de oude Indianen voor een jongeman niet zo gemakkelijk, wanneer hij wilde trouwen met de dochter van een opperhoofd. Het opperhoofd gaf namelijk pas zijn toestemming, wanneer de jongeman de hoorns van een pas gedode buffel kon laten zien. Voor de jacht op de buffel mocht hij alleen gebruik maken van een mes.

SPIRAALPUZZEL

De woorden die hieronder gevraagd worden, moet je als volgt gaan opschrijven: je begint links bovenaan en je vult de letters steeds maar achter elkaar in, naar rechts, naar beneden, naar links, dan weer naar boven en verder, totdat je in het midden eindigt. Elk woord, behalve natuurlijk het eerste, begint met de laatste letter van het vorige woord. Als je klaar bent, moet je de letters die op de hoeken staan, dus 1 - 10 - 20 - 29 - 37 - 44 - 50 - 55 - 59 - 62 - 64 eens achter elkaar zetten. Dan zie je, als alles goed is gegaan, een woord, dat de betekenis heeft van: iemand die heimelijk iets afluistert.

1 t/m 5 De koning der dieren
5 ,, 7 Produkt van de bijen
7 ,, 13 Voorwerp, waarmee men een slot opent
13 ,, 15 Lomp, dik en traag
15 ,, 19 Koren
19 ,, 23 Nog nooit gebruikt; pas gemaakt
23 ,, 26 Dans in driekwartsmaat
26 ,, 29 Een enkele keer; nu en dan
29 ,, 33 Bekende platte vis
33 ,, 35 Jong schaap
35 ,, 39 100 cm
39 ,, 41 Paard
41 ,, 46 Lange smalle lijn; haal met potlood of pen
46 ,, 49 Plezier
49 ,, 54 Een van de ijzeren spijltjes, die een kooi afsluiten
54 ,, 56 De vrouw van Adam
56 ,, 58 Woonschip
58 ,, 60 Nogal koud; huiverig
60 ,, 63 Soort spies of speer uit de middeleeuwen
63 ,, 65 Lange lat, die bij sneeuw onder de voet wordt gebonden

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordraadsel

A S K V B K T K A F V R V P P
G T O A *E* O A R *D* L O A *U* R A
E *O* G *D* *Z* *R* B *A* D *I* R *D* I *U* A
N R *F* E E E *A* N E N *S* IJ S I *K*
T M L R M N K T R K T S T M D

Het spreekwoord luidt: GOEDE RAAD IS DUUR.

KOP-EN-STAARTPUZZEL

1 BLAAR
2 VAREN
3 KROES
4 APART
5 IVOOR

Van deze vijf woorden ga je de eerste letter (dus de kop) afnemen en er vervolgens een nieuwe letter achter zetten (de staart dus). Je moet dan de hieronder gevraagde woorden krijgen. Als je het goed gedaan hebt, vormen de toegevoegde letters aan de staart de naam van een fijn weefsel.

1 Schoen
2 Middendeel van een circus
3 Bruine aanslag op ijzer
4 Feestje, ook: hoeveelheid
5 Vis

WOORDREBUS

Welk woord kun je hiervan maken?

D P A KKKKK

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.